

det staaer her udtrykkelig i Motiverne, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen) allerede tidligere har gjort opmærksom paa. Der skal altsaa indbringes to Elementer, der, som den høitagtede Minister i sine Motiver selv siger, ikke kunne undgaae at brydes med hinanden. Det er netop det, som gjør, at jeg troer, at der ikke kan komme noget Godt ud deraf. Er der en virkelig fast Overbeviisning, er her Tale om Principspørgsmaal, som de Bedkommende ville have og forsvare, da er det umuligt for en Mand at opgibe denne Overbeviisning. Det vil ikke være muligt at komme til en Forstaaelse, uden at Resultaterne af denne Forstaaelse ville blive saa smaa, saa tarvelige, at man ligesaa godt kunde opgibe disse Forsøg. Eller ogsaa vilde der komme et Majoritets- eller et Minoritetsvotum, og saa er Spørgsmaalet, hvilket vi skulle følge. Muligen at Minoritetens votum netop er det, der har størst Berettigelse efter Folketirkens Opfattelse, og hvad saa end den høitærede Minister vil vælge at gjøre, vil det ikke kunne undgaaes, at man vil tale om partiiff Sammensætning. Det Parti, som kommer til at ligge under, maa betragte sig selv som ikke steet den fulde Ret, idet Medlemmerne af Commissionen nemlig ikke udgaae ved noget Mednighedsvalg, og hvorledes Ministeren for Tiden vil faae en Commission sammensat paa denne den eneste rette Maade, kan jeg ikke indsee, men jeg beklammer mig heller ikke stort derom, idet jeg som sagt gaaer ud fra den Grundsætning, at Rigsdagen er den competente Repræsentation for den danske Folkekirke. Jeg skal ganske bortsee fra, hvad der i Motiverne selv er indrømmet, nemlig at der er en Mangel paa Consequents, paa Følgerigtighed i Forelægningen af Lovforslaget, som det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen) allerede har gjort opmærksom paa. Dette undskylder Ministeren i Motiverne, men han undskylder det derved, at det kommer om en Undtagelse, men rigtignok som en Undtagelse, hvorved Reglens Venner skulde kunne

trøste sig med, at Undtagelsen kommer som den, der netop støtter Reglen. Men hvorfor kommer den som Undtagelse? Fordi der er en absolut Nødvendighed for det, siger man, ja jeg siger ogsaa, at der er en Nødvendighed for at det skeer, men paa den Maade, at der samtidigt skeer ligesaa store Indrømmelser til Majoriteten i Folkekirken. Der er nemlig ligesaa stærke Grunde hertil, som til at indrømme Minoriteten, hvad den forlanger; thi vel har Majoriteten ikke udtalt sig i saa stærke Ord — det er jo meget ofte Tilfældet, at de, der kaldes de Stille i Landet, tale meest og yttre sig meest, fordi de som Mindretal føle Nødvendigheden af at fremhæve de Grunde, hvorpaa de støtte sig, hvorefter Fleertallet hviler i sin Beviidshed af at være Majoritet; den taler ikke saa meget derom, men gaaer ud fra, at Majoritetens Anskuelse maa være kjendt — men Majoritetens Anskuelse er dog ogsaa kommen frem og det i fuldkommen Samklang med Minoriteten. Vi have saaledes Spørgsmaalet om Præsterne Spønning, vi have Spørgsmaalet om Menighedernes Valgret i Almindelighed med Hensyn til Besættelsen af Præstekald. Disse Spørgsmaal kunde, troer jeg, ligesaa gjerne være dragne frem som Undtagelse, og jeg troer, at den høitagtede Minister kunde have fundet ligesaa rimelige og skyldige Grunde for disse Undtagelser, som der er anført for den nærværende Undtagelse. Nu siger den høitærede Minister, at Et af To vil skee, hvis ikke man kan faae den stillede Forbring opfyldt. Enten ville de Bedkommende blive kjede af at vente og altsaa bryde med Folkekirken. Ja, men dersom Kirkecommissionen bliver saa velsignet i sin Virksomhed, som Ministeren synes at antage, da vil dette Brud jo, hvis det skeer — men jeg troer ikke, det vil skee, hvis navnlig hele det Parti i Kirken, som ønsker denne Forandring, har den samme Tillid til Kirkecommissionen; thi det maae jo da forudsætte, at denne, om den bejædes af den Land, som jeg veed der bejædes den høitærede Minister, vil fremkomme med Forslag, der kunne tilfredsstille Minoriteten. Men